

примѣръ: ново даване, възъ обикновенно то, не могло да се расхвърля безъ съгласието на духовни ти и свѣтски ти първенци: никой свободенъ човѣкъ не можель да се тури въ затворъ или да му се земе имотъ тѣ, прѣди да се съди споредъ законъ тѣ отъ съдници, които са равни съ негово то звание.

Кога царовали синъ тѣ и внукъ тѣ на Иоана (*Хенрихъ III и Едуардъ I*) народъ тѣ придобилъ оште по-голъми права. На това врѣме се относи учръждение то на английскій *парламентъ* или събрание на държавни чинове. Парламентъ тѣ се дѣлилъ на два палата: горенъ и доленъ; въ горний палатъ зели да засѣдаватъ високо то духовенство и болярство то (лордове ти) а въ долний избрани прѣдставители отъ по-долни ти боляре притежатели на земи и отъ граждански ти съсловия. Главно то значение на парламентъ тѣ състояло въ това, че безъ негово то потвърждение краль тѣ немогль да расхвърля даване и да издава новъ законъ. Отпослѣ парламентъ тѣ добиваль все повече и повече значение и намаляваль кралска та власть.

Така въ Англия и въ Франция история та на кралска та власть зела двѣ противоположни посоки. Французски ти Капетинги най-напрѣдъ били слаби; нѣ, като се съединили съ граждани те, побѣдили феодални ти владалци и усилили власть та си; а въ Англия нормандски ти кралле най-напрѣдъ били тако-речи неограничени, нѣ барони ти се съединили съ граждани те, и малко по малко ослабили кралска та власть.

Стогодишна война. Кога въ Франция седналь на прѣстоль тѣ Филипъ VI Валуа, английскій краль *Едуардъ III* обадилъ, че иска да наслѣди французскій прѣстоль, зашто то билъ по майка си внукъ на Филипа Хубавий. Отъ това се подкачила война, която се протакала около 100 години. Най-напрѣдъ Французи ти несполучили.